

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΡΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 8 Αὐγούστου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 36

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Μιά ἀστραπή θυμοῦ ἔλαμψε στὰ μάτια τοῦ συνταγματάρχη.

— Παραβαίνοντας ὅλους τοὺς θεῖους καὶ ἀνθρώπινους νόμους, τὸν ἐξαρρίζουν.

— Ποῦ τὸν πηγαίνουν ; τραύλισε ἡ Κάτια πελιδνὴ ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς.

— Σ' ἓνα ἐρημόνησο, χαμένο μες στὸν ὠκεανό, κοντὰ στὶς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς. . . Θέλουν νὰ τὸν ἀφήσουν ἐκεῖ νὰ πεθάνῃ μόνος του, μακριὰ ἀπ' ὅλους τοὺς φίλους. Τὸν ἐχώρισαν ἀπὸ τοὺς δικούς του, ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, ἀπὸ τὸ παιδί του, ἀπὸ τοὺς πιστοὺς του ὁπαδούς. Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων Ναπολέον ὁ Α', ἔγινε ὥρα γιὰ ὅλους ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης, δέσμιος στὴν Ἀγία Ἐλένη. Τὸν στεροῦν ἀπὸ τοὺς τίτλους του καὶ τὸν περιφρονοῦν.

— Ὅ,τι κι' ἂν χάνουν, ἀπάντησε ἡ Κάτια, ὑψώνοντας περήφανα τὸ κεφάλι, ὁ αἰχμάλωτός τους θὰ εἶναι πάντοτε ὁ μέγας Αὐτοκράτωρ.

— Νά, σωστὴ ἀπάντηση μὰ τὴν ἀλήθεια ! συμφώνησε κι' ὁ Βερεζίνας ἐνθουσιασμένος. Ἡ δεσποινὴς Κάτια τὰ λέει καλύτερα ἀπὸ τὸν συνταγματάρχη μου ! Ἄν ἦταν ἀγόρι θὰ τὴν κάναμε ἕναν ἀνθυπολοχαγὸ πού νὰ τρέφῃ ὁ τόπος.

— Ἄν ἦμουν ἀγόρι θὰ γινόμουν ἀξιωματικός τοῦ ναυτικοῦ, ὅπως ὁ καϊμένος ὁ μπαμπᾶς μου. Ὁ πολέμουσα στὶς θάλασσες ! ἔκανε τὸ κοριτσάκι παίρνοντας ἕνα ἀρειμάνιο ὕψος πού ἐρχόταν σὲ τόση ἀντίθεση μὲ τὸ ντελικάτο κουκλίστικο προσωπάκι τῆς.

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα συνέχισε.

— Δέξα τῷ Θεῷ ἢ εὐ

γνωμοσύνη δὲν χάθηκε ἀκόμη ἀπὸ τὸν κόσμο. Δὲν εἶναι ὅλοι ἀγνώμονες, οὔτε ἀχάριστοι. Δὲν θάφήσουμε τὸν Αὐτοκράτορά μας ἐξόριστον σ' ἐκεῖνο τὸ ἐρημόνησι. Θὰ τὸν ἐλευθερώσουμε.

— Τ' ἀκοῦς, συνταγματάρχη μου ; Τὴν ἴδια γνώμη μὲ ἐμένα ἔχει ἡ μικρούλα ! ψώαξε ὁ γρεναδιέρος, ξε-

χνώντας μέσ' στὸν ἐνθουσιασμό του νὰ μιλήσῃ στὸν πληθυντικό. Κι' αὐτὴ νομίζει πὼς ἔτσι εἶναι τὸ σωστό. Ἕνα τέτοιο κορίτσι μάλιστα, πού ξέρει καὶ διαβάζει ὅλα τὰ βιβλία, σὰν νὰ ἦταν παπᾶς. Ἐγὼ τουλάχιστον εἶμαι ἕνας ἀγράμματος ἄνθρωπος, ὅπως οἶς ἔχω εἰπεῖ, καί. . .

— Ναι, ναι τὸ ξέρω, τὸν ἔκαψε ὁ συνταγματάρχης χαμογελώντας κρυφά. Ἐσὺ εἶσαι ἕνας γενναῖος στρατιώτης, πού τὴν ἀφοσίωσή σου δὲν τὴ συναντάει πιά εὐκολὰ κανεὶς καὶ

ἡ Κάτια εἶναι ἕνα μικρὸ κοριτσάκι πού θάκανε καλύτερα ἂν ἐπαίξε μονάχα μὲ τίς κούκλες τῆς.

— Εἶσαι πολὺ κακός, νουνέ, ἔκανε ἡ μικρούλα μ' ἕνα χωριτωμένο μορφασμό. Δὲν εἶμαι καθόλου μικρή. Εἶμαι δώδεκα ἐτῶν καὶ ἐπτά μηνῶν, δηλαδὴ περπατῶ στὰ δεκατρία. Καὶ κοίταξε τί ψηλὴ πού εἶμαι ! Σὲ λίγο θὰ ξεπεράσω τὸν Βερεζίνα. Ἐλα, ἐδῶ, καλέ μου Βερεζίνα, νὰ μετρηθοῦμε. Μὴν κάνεις ὅμως ζαβολιές !

Ὁ γέρο-γκρινιάρης, χαμογελώντας κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του στάθηκε εἰς προσοχὴν ὁλόσωος σὰν στέκα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ Κάτια, στηριγμένη στὶς μύτες τῶν ποδιῶν τῆς τέντωσε τὸν λαιμό τῆς ὅσο ψηλότερα μποροῦσε.

— Βλέπεις, νουνέ ; Ὡς τὸ αὐτὸ τοῦ Βερεζίνα ἔχω φτάσει. Λοιπὸν, νὰ μὲ παίρνῃς στὰ σοβαρά, σὲ παρακαλῶ καὶ νὰ μὴ μεθ' ἕνα μιλήσῃς γιὰ παιχνίδια, γιατί μὲ προσβάλλεις. Εἶμαι ἀρκετὰ μεγάλῃ γιὰ νὰ μοιράζομαι τίς ἐννοίες σου καὶ

Ἡ Κάτια γοητευμένη κτύπησε τὰ χέρια (Σελ. 394, στ. β')

για να τις καταλαβαίνω. Πώς μπορούσα να έχω τώρα τον νοῦ μου στο παιχνίδι, μαθαίνοντας πώς ο Αυτοκράτωρ είναι αιχμάλωτος. Χωρίς αὐτὸν τί θὰ εἶχα ἀπογίνει ἐγώ; Δὲν τὸ ξεχνῶ ποτὲ ὅτι ἐκεῖνος μὲ ἔσωσε καὶ μὲ προστάτευσε, εἰδ' ἄλλως θὰ ἦμουν πεθαμμένη... Γιὰ τόσο ἀκαρδὴ μὲ ἔχετε λοιπόν:

— Ὅχι δά, διαμαρτυρήθηκε ὁ κόμης, εἶσαι ἓνα λαμπρὸ παιδί καὶ σὺ ἀλήθεια ἔχεις ἀρκετὴ κρίσι, ὥστε νὰ καταλαβαίνεις τί συντριβὴ αἰσθάνομαι ἀπὸ τὴν τραγικὴ αὐτὴν εἰδηση. Ζούσαμε μέσα σὲ τόση δόξα! Εἴμαστε εἰ κυρίαρχοι τοῦ κόσμου! Καὶ τώρα ὅλα γκρεμίζονται γύρω μας...

Καὶ μὲ πικρία ἐπανέλαβε:

— Κι' ὁ Ναπολέων καρφώνεται ἐπάνω στὸ βράχο τῆς Ἀγίας Ἑλένης.

Γιὰ λίγες στιγμὲς κανέναν δὲν μ' ἔλπιε. Ἐξάφνα ἡ φωνὴ τῆς Κάτιας ἀκούστηκε νὰ ρωτᾷ μὲ ἀφέλεια:

— Καὶ πότε θὰ πάμε νὰ τὸν συναντήσουμε;

— Βλέπετε! Τὰ ἔδια μὲ μένα λέει! Ἐκάνε θριαμβευτικὰ ὁ Βερεζίνας. Νά, λοιπόν ποῦ ἡ ἰδέα μου δὲν ἦταν καὶ τόσο κακὴ!

— Ὅχι δά, εἶπε ὁ κόμης. Ἐοῦ πρότεινες νὰ βοηθήσουμε τὸν Αυτοκράτορα νὰ δραπετεύσῃ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, συνταγματάρχῃ μου, διέρωσε ὁ Βερεζίνας. Ἐγὼ δὲν εἶπα νὰ

δραπετεύσῃ. Αὐτὴ ἡ λέξη εἶναι καλὴ μονάχα γιὰ τοὺς λωποδύτες. Ἐγὼ εἶπα γὰ τὸν ἐλευθερώσουμε... δηλαδή νὰ τὴν σκάσουμε στοὺς δεσμοφύλακες του, νὰ διώξουμε τοὺς συμμάχους πέρα ἀπὸ τὰ σύνορα καὶ νὰ ξαναρχίσουμε τὰ παλιά μας. Αὐτὸ εἶναι ὁλο!

— Σὰν κάπως δύσκολο μοῦ φαίνεται γιὰ μᾶς τοὺς δύο μονάρχους, παρατήρησε χαμογελῶντας ὁ συνταγματάρχης. Ἐοῦ γιὰ ὅλα εἶσαι σίγουρος.

— Ὅποιος εἶναι διστακτικὸς χάνει τὴ μάχη. Μόνον όταν εἶναι βέβαιος πὼς θὰ κερδίσῃ, ἡ νίκη ἔρχεται μὲ τὸ μέρος του. Λοιπόν, νὰ τὸ ξέρετε, συνταγματάρχῃ μου. Ὅποτε αὐτὴ ἡ

τοσαχπὶνα ἔκανε πὼς χαμογελοῦσε στοὺς ἄλλους, ἐμεῖς λέγαμε μεταξύ μας: «Μιὰ καὶ βρίσκεται ἐδῶ ὁ Κοντοδεκανέας... δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτε. Τὸ ποῦ-ποῦ νὰ σκοτωθοῦμε... Αὐτὸ ἔμως δὲν πρέπει νὰ τὸ λογαριάζουμε καθόλου. Ἐμπρός!» Καὶ τραβοῦσαμε μπροστὰ καὶ πάντα μᾶς ἔβγαине σὲ καλὸ... Καὶ μαζεύαμε καὶ κάμποσες δάφνες στὸ δρόμο μας. Λοιπόν, συνταγματάρχῃ μου, ἔτσι πρέπει νὰ ξινακάνουμε καὶ τώρα. Τὸ πράγμα εἶναι ἑξάστερο, σὰν τὴν ἡμέρα τοῦ καλοῦ Θεοῦ.

Γοητευμένη ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἀπὸ τὸν τόνο μὲ τὸν ὁποῖο λέγονταν, ἡ Κάτια κτύπησε τὰ χέρια τῆς καὶ φώναξε:

— Ναι, ναι, κι' ἂν πετύχουμε, Βερεζίνας, θὰ γίνῃς λοχίας αὐτὸ στέ οἱ

«Ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς καὶ εἶδε ἓναν ἄγνωστο μ' εὐγενικὴ μορφὴ σκυμένον ἀπὸ πάνω τῆς...»

πρόσχωμι ἀπὸ τώρα. Σίγουρα!

— Ἡ δεσποινὴς εἶναι πολὺ καλὴ, ἀλλὰ δὲν ξέρω γράμματα, ὅπως ἔλεγα καὶ πρὶν στὸν συνταγματάρχῃ μου, κι' αὐτὸ πάντα μ' ἐμπόδιζε νὰ προσβιβασθῶ. Ἄν ἤμουν γραμματικὸς, σὰν τὸν κύρ-Κομπάλετ νὰ ζούμενος, θὰ μπορούσα νὰ εἶχα γίνῃ ἀνθυπασπιστής. Μά, βλέπεις, δὲν μ' ἔστειλαν σχολεῖο. Δεκαεπτάχρον ἔτων κατατάχθηκα στὸ στρατό. Ξέρω νὰ μανουβρᾶρω τὴν μπαγιονέτα, ἀλλὰ τὴν πέννα δὲν ξέρω οὔτε πὼς νὰ τὴν πιάσω στὰ χέρια μου.

— Ἐγὼ σοῦ εἶπα νὰ σοῦ κάνω μάθημα, εἶπε ἡ Κάτια, μὰ εοῦ δὲν θέλῃς. Διό σου λάθος εἶναι.

Ὁ Βερεζίνας γέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

— Τώρα ξανὰ-μανά, κοπέλλα μου, νὰ κάτσω στὸ θρανίον; Αὐτὰ δὲν ταίριαζουν πιά σὲ μένα, γέρον ἀνθρωπο.

— Καλὲ φοβάσαι, πὲς τὸ φανερά. — Ἀκούστε, δεσποινὴς Κάτια: Τί θὰ πῇ φόβος δὲν τὸ γινώρισα ποτέ μου. Ἀλλὰ γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀμαρτία μου, καλύτερα ἔχω νὰ ἀντικρούσω μπροστὰ μου τοὺς Κοζάκους, παρὰ τὰ βιβλία σας καὶ τὰ τετράδιά σας.

— Ἐνας Γρεναδιέρος τῆς Μεγάλῃς Στρατιᾶς σὰν καὶ σένα! Δὲν ντρέπεσαι λιγάκι, Βερεζίνας, ἔκανε ἡ Κάτια ξεσπάζοντας σὲ γέλια.

— Ὅ, ντρέπομαι ἂν γύριζα τὴν πλάτη μου στὸν ἐχθρό, ὅχι ἔμως στὸ καλαμάρι! ἀπάντησε ὁ γέρο στρατιώτης μὲ ἀξιοπρέπεια.

— Εἶσαι ἀπελπισία. Ποτέ δὲν θὰ μπορέσω νὰ καταφέρω τίποτε μαζί σου. Ἄν ἔφευγα λοιπὸν καὶ πήγαινα σὲ μακρυνὸ ταξίδι, πὼς θὰ μοῦ ἔστειλ-

νες τὰ νέα σου; Μὲ τί τρόπο θὰ μπορούσα νὰ μάθω ἂν ἡ πληγὴ σου τοῦ Μπάουτσεν ἔξακολούθει νὰ σ' ἐνοχλῇ τίς ἡμέρες ποὺ βρέχει. Τί κάνει ὁ Μοσχάτος ὁ γάτος καὶ ὁ Μπρικίμι ὁ σκύλος.

Ἄν ἔγιναν τὰ ροδάκινα κι' ἂν ἀνθίσαν οἱ τριανταφυλλίες;

Ἄ, βλέπεις, δὲν θὰ μπορούσες! Κι' ἐγὼ θὰ ἤμουν πολὺ λυπημένη ποῦ δὲν θὰ εἶχα κανένα νέο ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὴν ἀγαπῶ τόσο πολὺ τὴν βίλλα μας! Περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἀγαπῶ τὸ Παρίσι καὶ τὸ παλάτι τοῦ Κεραμεικοῦ.

— Μὰ πὼς θὰ μπορούσε ποτέ νὰ χωριστοῦμε; ρώτησε ὁ νουνός τῆς.

— Ἄν φύγετε ἐσεῖς, βέβαια θὰ ἤθελα νὰρχομαι κι' ἐγὼ μαζί σας.

Ἄν ἔμως μοῦ τὸ ἀπαγορεύατε... — Νὰ φύγω; Καὶ νὰ πάω ποῦ; ρώτησε ὁ κύριος Μοντάρχ.

— Μά, σὴν Ἀγία Ἑλένη, ἀπάντησε ἡ Κάτια. Νὰ μείνεις ἐσεῖς ἐδῶ, σὴν ἡσυχία σας, ἐνῶ ἐκεῖνος ὑποφέρει ἐκεῖ κάτω... αὐτὸ ξέρω πὼς δὲν θὰ τὸ κάνατε. Κι' ἂν δὲν θέλετε νὰ πάτε σεῖς νὰ τὸν βοηθήσετε, τότε θὰ πάω ἐγὼ! Δὲν θὰ ἐγκαταλείψω τὸν Αυτοκράτορά μου.

Ὁ κόμης σηκώθηκε ἀπὸ τὸ καθίσμα του.

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Κ'. — Ἡ μικρὴ φιλάρεσκῃ

— Γαλαζούλα, τῆς φώναξα, δὲ ντρέπεσαι; Ἡ φιλαρέσκεια εἶναι μεγάλο ἑλάττωμα!

— Τὸ ξέρω, μαμμάκα, μοῦ ἀποκρίθηκε, μᾶς τῶπες πολλὲς φορές. Μὰ... δὲν κάνει νὰ βάλω τὸ κόκκινο φουστάνι μου, γιὰ καὶ τὸ ἔχω;

— Ἐτσι ἔ; Ἐχει γούστο νὰ μοῦ γυρέῃς τώρα νὰ βάλῃς καὶ τὸ μαργαριταρένιο σου κολλιέ!

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι τῆς. Χωρὶς ἄλλο, εἶχε σκοπὸ νὰ τὸ γυρέῃ.

— Νά, νά, τῆς εἶπα, κοκκίνῃς; αὐτὸ θὰ πῇ πὼς σὲ μάντευα. ὦ, εἶμαι βέβαιη!

— Ναί, ὁμολόγησε σιγὰ-σιγὰ ἡ Γαλαζούλα.

— Ἐλα, τῆς εἶπα, σήκωσε τὸ κεφάλι σου καὶ κοίταξέ με. Μὴ φοβάσαι, θὰ σοῦ μιλήσω. Τὰ κορίτσια δὲν πρέπει νάχουν τὸ νοῦ τους μόνον στὰ φουστάνια τους. Ἀλήθεια, τόσο πολὺ θὰ σ' εὐχαριστοῦσε ἂν ἔβαζες τὸ μαργαριταρένιο σου κολλιέ;

— ὦ, ναί, μαμμάκα! Ἄν ἤθελες μάλιστα νὰ βίλω καὶ τὸ καινούργιο μου καπέλλο...

— Ἄ, Γαλαζούλα!

μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶσαι πολὺ, πολὺ φιλάρεσκῃ! Ἄν δὲν διορθωθῇς, φοβάμαι μὴ γίνῃς παγώνι. Τί μὲ κοιτάξεις ἔτσι; Δὲν ξέρεις τί εἶναι τὸ παγώνι; Ἐνα φαντασμένο πουλὶ πού, ἐπειδὴ ἔχει ὠραία φτερά, δὲν κάνει ἄλλο παρὰ νὰ τὰ δείχνῃ.

Ἡ Γαλαζούλα ἔξακολούθησε νὰ μὲ κοιτάξῃ σὰ χαζή, ὅπως καθε φορὰ ποῦ τῆς ἔλεγα κάτι τέτοιο. Καὶ φαινόταν ἀκόμα πὺ ἀλλοιῶσθαι ἀπ' ὅ,τι εἶναι. Γιατὶ δὲν εἶναι καὶ τόσο πολὺ. Πάντα ὅμως τὸ ἑλάττωμα αὐτὸ τῶν ματιῶν τῆς τὴν ἀσχηματίζει. Ἄν δὲν τὸ εἶχε, θὰ ἦταν κι' αὐτὴ ὁμορφὴ σὰν τὴ Ροζίνα καὶ τὴ Ραζήλ.

— Καὶ ποῖος θὰ ἰδῇ τὸ φουστάνι σου καὶ τὸ κολλιέ σου; ἔξακολούθησα νὰ τῆς λέω. Οἱ ἄνθρωποι μπαίνουν στὰ ζαχαροπλαστεία γιὰ νὰγοράσουν γλυκὰ κι' ὅχι νὰ ἰδοῦν τί φοροῦν οἱ πωλήτριες. Προσέχουν μόνον νὰ εἶναι καλὰ τὰ γλυκὰ ποῦ θὰγοράσουν. Αὐτὸ τὸ σκοπὸ φουστάνι, ποῦ φορᾷς τώρα, εἶναι πολὺ κατὰλληλο. Οὔτε καπέλλο χρειάζεται. Εἶδες ποτέ πωλήτρια μὲ καπέλλο;

Ἡ Γαλαζούλα χλόμιασε κι' ἦταν ἐτοιμὴ νὰ κλάψῃ. Δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου τὸ σκοπὸ καθημερινὸ φουστάνι ποῦ φοροῦσε.

— Ἐλα στὰ λογικά σου, Γαλαζούλα, τῆς εἶπα. Ἄν βάλῃς καθεμέρα τὸ καλὸ σου φουστάνι, τί θὰ βάλῃς τίς Κυριακὲς καὶ τίς γιορτές;

— Μὰ δὲν κάνουμε Ζαχαροπλαστεῖο καθεμέρα! φώναξε ἡ Γαλαζούλα. Πότε θὰ ξαναγίνω πάλι πωλήτρια; Γιὰ μένα σήμερα εἶναι σὰν Κυριακὴ καὶ σὰ γιορτή.

Θύμωσα πολὺ.

— Μεγάλῃ εὐγλωττίᾳ ἔχεις όταν θέλῃς νὰ ὑποστηρίξεις μιὰ ἀνοησία! τῆς εἶπα χτυπώντας μὲ τὸ χεῖρ μου τὸ τραπέζι. Δὲν ἀκούω τίποτα!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

— Σύμφωνοι. Ὅ, τὰ ξαναποῦμε. Γιὰ τὴν ὥρα ἔχω ἄλλες δουλειὲς πὺ βιαστικές. Ἐγὼ γυρίζω σπίτι. Ἐλα μαζί μου Βερεζίνας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁράματα τοῦ παλιοῦ καιροῦ

Οἱ δύο ἄνδρες ἔφυγαν.

Ἡ Κάτια, μόνῃ τῆς στὸ περιβόλι, ἀκούσε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ συνταγματάρχῃ νὰ κλείνῃ καὶ ὕστερα ξεχώρισε τὴ μορφὴ τῆς ὀρδινάντας του νὰ σκύβῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ νὰ κλείνῃ τὰ φύλλα.

— ὦ, σκέφθηκε παρεξενεμένη. Αὐτὸ εἶναι σοβαρό. Τί ἔχουν νὰ ποῦν ὁ νουνός μου μὲ τὸν Βερεζίνα καὶ εἶναι τόσο μυστικός; Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἀκούσω τὴν συνομιλία τους. Φαινόταν πολὺ λυπημένοι σὰν ἦσαν ἐδῶ. Δίχως ἄλλο ἡ εἰδηση ποῦ ἔγραφε ἡ ἑφημερίδα τοὺς ἔκανε νὰ στενοχωρηθοῦν τόσο πολὺ. Εἶχαν τέτοια ἀγάπη στὸν Αυτοκράτορα. Μὰ κι' ἐγὼ... τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν σέβομαι. Ἄν δὲν μὲ εἶχε σηκώσει ἀπὸ τὰ χιόνια, ἔκεινο τὸ βράδυ σὴν Μόσχα, δταν ἡ μαμμά μὲ εἶχε πάρει σὴν ἀγκαλιά τῆς γιὰ νὰ μὲ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν πυρκαϊά, ποῦ θὰ βρισκόμουν τώρα ἄραγε;

Ἐκλείσε τὰ μάτια τῆς τρέμοντας.

Ὅλα τὰ παιδιὰτικὰ τῆς χρόνια τῆς ξαναῆρθαν στὸ μυαλό.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΓΣΟΥΛΗ

ΨΗΛΑ ΒΟΥΝΑ

Θεοστή μου κι' Ἀλωνάρη, Χάρισμά σας τὸ χορτάρι! Πάω στὸν τόπο τοῦ βοσκῶ Ποῦ τὰ ἐλάτια κατοικοῦν.

Γιὰ παλάτι μου, ὅλη μέρα θάχω τὸ λαμπρὸν ἄερα, θάχω κούνιες τὰ κλαριά Μὲ τὰ χέρια τοῦ βορριά.

Τὸ κοπάδι θὰ βοσκῶ Συντροφιά στὸν πιστικό Ποῦ ξυπνὰ χαράμματα Μ' ὅλα τὰ γεράματα.

Θὰ μοῦ μάθῃ τὴ φλογέρα Νὰ λαλῶ μακρὰ καὶ πέρα, Νὰ μ' ἀκοῦν οἱ στρατοκόποι. Κι' ἀπ' τὸ κάθε βοσκοτόπι.

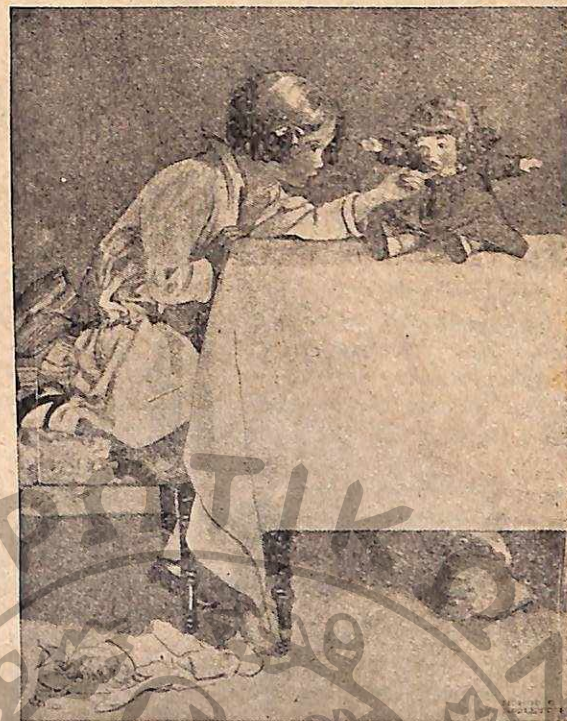
Τὸ ρετσίνι ἀπ' τὸ δαυλί, Τοῦ προβάτου τὸ μαλλί, Ἐκεῖ βγάνουν μυρωδιὰ Καὶ τὰ πὺ ξερὰ κλαδιά.

Κι' όταν γύρω μου βραδυάξῃ, Οὐρανὸς θὰ μ' ἀγκαλιάξῃ. Στρώμα θάχω τὰ δερμάτια Κι' ἀνοιχτὰ τὰ δύο μου μάτια

Νάχω μάτια νὰ ξετάξω, Τ' ἄστρα νὰ περιδιαβάξω, Νὰ θαρρῶ - πὼς νὰ σ' εἶπῃ; Πὼς στὰ οὐράνια κολυμπῶ,

(Ἡ ἀναδημοσίευση ἀπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΓΙΑ Τ' ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ ΣΑΣ

Τὸ φαιδρότατο αὐτὸ γουρουνάκι μπορεῖτε νὰ τὸ κατασκευάσετε εὐκολώτατα μόνον σας καὶ νὰ τὸ προσφέρετε ὡς παιχνίδι στὰ μικρότερα σας ἀδελφάκια πού θὰ ἐνθουσιαστοῦν.

Παίρνετε ἓνα κομμάτι μαλακὸ χαρτόνι, —λευκὸ κατὰ προτίμησιν— καὶ σχεδιάζετε ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ γουρουνάκι, ὅπως τὸ βλέπετε στὴν ἐπάνω εἰκόνα. Πρὶν τὸ κόψετε, ζωγραφίζετε μὲ μελάνι τὸ στόμα του καὶ τὰ μάτια του. Κατόπιν τὸ κόβετε γύρω γύρω μὲ προσοχὴ καὶ δίνετε καὶ δυὸ τριγωνικὲς ψαλιδιὲς ἐκεῖ πού εἶναι οἱ κοκκίδες γιὰ νὰ σχηματίσετε τὰ αὐτιά του. Ἐνώνετε τίς δυὸ ἄκρες, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἓνας κύλινδρος καὶ τίς κολλᾶτε μὲ γόμα. Στρίβετε τὰ αὐτάκια καὶ τὴν οὐρίτσα καὶ κολλᾶτε ἀπὸ κάτω τέσσερα κομμάτια σπέρτα γιὰ πόδια. Ἔτοιμο τὸ γουρουνάκι! Ἀμα σὰς πετύχῃ τὸ πρῶτο μπορεῖτε νὰ κάνετε ὑστερα μιά δλόκληρη στάνη ἀπὸ γουρουνάκια.

Ο ΑΝΑΝ ΑΣ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
— Σκέπτομαι ἓνα πράγμα, ἀποκρίθηκε ὁ τραπεζίτης.
— Σὺν τί, παρακαλῶ;
— Νομίζετε πῶς, σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, τὰ δικαίωμά μας εἶναι ἐντελῶς ἴσα;
— Καὶ βέβαια εἶναι!
— Ἐγὼ δὲν τὸ νομίζω.
— Καὶ γιατί, ἂν ἀγαπάτε;
— Γιατί ὁ πατέρας σας, κ' ὅχι ἐσεῖς, ἐπρόσφερε ἐκδούλευση στὸν Καμύλκ-πασά. Ἐνῶ ἐγὼ τοῦ ἐπρόσφερα ὁ ἴδιος, αὐτοπροσώπως.

Ὁ καπετὰν Ἀντιφὲρ ἔξοκασε:
— Ἔτσι, ἔ; Καὶ μ' αὐτὸ νομίζετε, κύριε Ζαμπουκό, πῶς θὰ μὲ τυλίζετε; Μὰ τὰ δικαιώματα τοῦ πατέρα μου δὲν εἶναι καὶ δικὰ μου, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος του κληρονόμος; Τί λέει ἡ διαθήκη; Ὅλ' ἔχετε, ὅ,τι λέει ἡ διαθήκη!

— Ὅλ' ἔχω, ὅ,τι μὲ συμφέρει, ἀποκρίθηκε ὁ ῥοδὰ-κοφτὰ ὁ τραπεζίτης.

Ὁ καπετὰν Ἀντιφὲρ σηκώθηκε κλιώθηκε τὸ σκαμνὶ του καὶ πιάστηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι, φωνάζοντας:

— Νὰ ξέρετε πῶς τίποτα δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε χωρὶς ἐμένα!

— Μὰ οὔτε χωρὶς ἐμένα καὶ σεῖς! ἀποκρίθηκε ὁ τραπεζίτης.

— Δόστε μου πρῶτος τὸ μῆχος σας! φώναξε ὁ Ἀντιφὲρ κόκκινος σὰν τὸν ψηγμένο ἀστακό.

— Ποτέ! εἶπε ὁ Ζαμπουκό, πὺλ' ὅλ' ἔχω ἀπ' τὸ συνηθισμένο μὰ ἡρεμος.

— Πολὺ καλὰ! Ὅριστε, ἐδῶ εἶναι τὸ χαρτί μου! οὐρλιάσε ὁ Ἀντιφὲρ βράζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη τὸ πορτοφόλι του.

— Κρατήστε το. Δὲν μοῦ χρειάζεται.

— Δὲν σὰς χρειάζεται; ! Μὰ ξεχνάτε πῶς πρόκειται γιὰ ἑκατὸ ἑκατομμύρια, πού τὰ χάνουμε ἂν δὲν βροῦμε τὸ νησάκι ὅπου εἶναι χωμένα;

— Σκοτίστηκα!

Ὁ καπετὰν Ἀντιφὲρ ἔχωσε τὰ χέρια του στὴς τσέπες, γιατί τοῦ ἐρχόταν νὰ τὰ μεταχειρισθῇ κάπως ἄσχημα γιὰ τὸν τραπεζίτη. Ἐγινε λίγο σιωπὴ. Κι' ἔπειτα, ἀλλάζοντας τόνο, ὁ Ζαμπουκό εἶπε:

— Κύριε, εἶμαι πλούσιος, ζῶ λιτὰ καὶ ἡ ζωὴ μου δὲν θάλλαζε καθόλου μὲ πενήντα ἑκατομμύρια, οὔτε μ' ἑκατὸ. Ἐγὼ ὅμως τὸ πάθος νὰ μαζεύω, νὰ θησαυρίζω, κ' ὁ θησαυρὸς τοῦ Καμύλκ-πασά, ὁμολογῶ, θὰ φιγουράριζε καλὰ μέσα στὴν κάσσα μου. Λοιπόν, ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἔμαθα τὴν ὑπαρξὴ αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ, ἡ μόνη μου σκέψη εἶναι νὰ τὸν ἀποκτήσω ὁλόκληρο.

— Τὸ βλέπετε αὐτό, κύριε Ζαμπουκό;

— Περιμένετε!

— Καὶ τὸ μερτικό μου;

— Τὸ μερτικό σας, ναί. Μὰ ὑπάρχει τρόπος νὰ τὸ πάρετε καὶ πάλι νὰ μείνῃ στὴν οἰκογένειά μου.

— Δὲν καταλαβαίνω. Ἐξηγηθήτε, παρακαλῶ.

— Ἐγὼ μιά ἀδελφή. Τὴ δεσποινίδα Ταλισμά.

— Νὰ σὰς ζήσῃ!

— Μένει στὴ Μάλτα.

— Καλὰ κάνει ἂν τὸ κλίμα τὴ σηκώνῃ...

— Εἶναι σφραγισμένα χρονῶν καὶ διατηρεῖται καλὰ γιὰ τὴν ἡλικία της.

— Χαίρω πολὺ, μὰ... τί μ' ἐνδιαφέρει;

— Κύριε Ἀντιφὲρ, ἀφοῦ εἰσθε γερωντοπαλλήκαρο... θέλετε νὰ πάρετε τὴν ἀδελφή μου;

— Ἀπὸ κόκκινον, τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀντιφὲρ γύρισε στὸ βυσσινί.

— Ἐγὼ; ἐγὼ νὰ πάρω τὴν ἀδελφή σας;

— Ναί, ἐσεῖς. Μ' αὐτὸ τὸ γάμο, τὰ πενήντα σας ἑκατομμύρια θὰ μείνουν στὴν οἰκογένειά ὅπως καὶ τὰ πενήντα δικὰ μου.

— Κύριε Ζαμπουκό!...

— Κύριε Ἀντιφὲρ!

— Σοβαρὰ μοῦ κάνετε αὐτὴ τὴν πρόταση;

— Σοβαρότατα! Ἄν τὴν ἀπορρίψετε, μὴν περιμένετε τίποτ' ἀπὸ μένα. Μπορεῖτε νὰ ξαναπάρτε τὸ βανόρι γιὰ τὴ Γαλλία.

Ὁ Ἀντιφὲρ πνιγόταν. Ἐβλυσεν τὴ γραβάτα του, ἄρπαξε τὸ καπέλλο του, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου, πέρασε τὴν αὐλὴ κ' ἐξέβηκε στὸ δρόμο, χειρονομώντας σὰν τρελλός.

Ὁ Σαοὺκ πού τὸν περιέμενε, τὸν ἀκολούθησε μὲ ἀνησυχία πού τὸν ἔβλεπε σὲ τέτοια κατάσταση.

Ὁ Μαλούνος ἔτρεξε ἴσια στὸ ξε-

νοδοχεῖο. Καὶ βλέποντας τὸν ἀνεψιό του καὶ τὸ φίλο του καθισμένους σ' ἓνα σκλονάκι δίπλα στὴν τραπεζαρία, τοὺς φώναξε:

— Ἀ, τὸν ἄθλιο! ἂ, τὸν κακοῦργο! Ξέρετε τί θέλει;

— Νὰ σὲ σκοτώσῃ; ἔκαμε ὁ Ζιλδὰς.

— Κάτι χειρότερο. Νὰ μὲ παντρέψῃ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ὅπου ἡ Δύση πολεμᾷ πάλι μὲ τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴ νικαίει.

Ὁ Ζυχὲλ, ἐκπληκτος ὅπως κ' ὁ Ζιλδὰς, παρκαλέσε τὸ θεῖο του νὰ διηγηθῇ τὰ πράγματα λεπτομερέστερα. Καὶ φαντασθῇτε πᾶς μὲ τί θυμοῦς, τί βρισιές, τί βλαστήμιες, ὁ καπετὰν Ἀντιφὲρ ἐξιστόρησε ὅλη τὴ σκηνὴ μὲ τὸν τραπεζίτη. Ὁ νεαρὸς πλοίαρχος κ' ὁ πρῶτος μαουινιέρης ἄλλαζαν ματιές. Οἱ σκέψεις τους, τὴ στιγμή ἐκείνη, ἦταν βέβαια οἱ ἴδιες: Πᾶνε τὰ ἑκατομμύρια! Κανένα πρόσκομμα πᾶς στὸ γάμο τοῦ Ζυχὲλ μὲ τὴν Ἐνογάτη. Τί καλὰ!

Ἦταν ποτὲ δυνατό νὰ παντρευτῇ ὁ Μαλούνος αὐτὴ τὴ Μαλτέζα; Δὲν θὰ τὸ ἔκαμε οὔτε γιὰ ὅλα τὰ ἑκατομμύρια τοῦ κόσμου!

Ὡστόσο βρισκόταν σὲ κακὴ κατάσταση. Τί νεῦρα, τί παραφορὲς ἦταν ἐκεῖνες! Ποτὲ ὁ Ζιλδὰς δὲν ἐφοβήθηκε περισσότερο γιὰ τὸ μυαλὸ τοῦ φίλου του. Γι' αὐτὸ δὲν τοῦ ἔλεγε τίποτα. Ὄχι ὁ Ζυχὲλ. Καὶ τὸν ἄφηναν νὰ λέῃ:

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! Ἐκατὸ ἑκατομμύρια χαμένα ἀπὸ τὸ πείσμα αὐτοῦ τοῦ παλιανθρώπου! Κρέμασμα ἤθελε, τουφέκισμα, ἦ καὶ τὰ δυὸ μαζί!.. Δὲν ἔννοεῖ νὰ μοῦ δώσῃ τὸ πλάτος μου, ἂν δὲν πάρω τὴ μαϊμού τὴν ἀδερφή του, τὴ δεσποινίδα Ταλισμά; Μὰ ναί, ἂς περιμένῃ! Ἀκοῦς, μαουινιέρη; Τί λὲς γι' αὐτὰ ὅλα; Πές, μωρέ, καὶ σὺ κανένα λόγο!

— Καὶ τί θὲς νὰ πῶ; ἔκαμε ὁ Ζιλδὰς.

— Ἐχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ φωνῇ ἑκατὸ ἑκατομμύρια μέσα σ' ἓνα λάκκο, ὅταν θὰ μπορούσε νὰ κάμῃ ἓνα βῆμα καὶ νὰ τὰ ξεθάψῃ;...

— Δὲν εἶμαι προετοιμασμένος νὰ παντρίσω σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν...

— Ἀ, δὲν εἶσαι! Εἶσαι τουλάχιστο προετοιμασμένος νὰ παντρίσῃς σὲ μὴν ἄλλῃ;

— Ποιὰ;

— Ὑπόθεσε πῶς ἓνας μουρλὸς φορτώνει σὲ μὴν μαρούνα—στὴν Ὠραία Ἀμαλία ἂς ποῦμε—ἑκατὸ ἑκατομμύρια, καὶ δηλώνει πῶς πάει νὰ τὰ φουντάρῃ στὴ θάλασσα. Νομίζει

πῶς θὰ ἄφηνε ἡ κυβέρνηση νὰ τὸ κάμῃ; Μίλα!

— Δὲν τὸ πιστεύω, φίλε μου...

— Κι' ὅμως κατὰ τέτοιο θέλει νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ τέρας, ὁ Ζαμπουκό! Δὲν ἔχει παρὰ νὰ πῇ μὴν λέξῃ γιὰ νὰ βρεθοῦν στὴ στιγμή τὰ ἑκατομμύρια του καὶ τὰ δικὰ μου, καὶ δὲν τὴν λείει, ὁ παλιανθρώπος!

— Νὰ χαθῇ, ὁ μασκαράς! εἶπε ὁ Ζιλδὰς, κάνοντας τὸ θυμωμένο.

— Ἐ, Ζυχὲλ;

— Τί, θεῖε μου;

— Λὲς νὰ τὸν καταγγείλουμε στὴς Ἀρχές;

— Δὲν θάταν ἀσχημὸς...

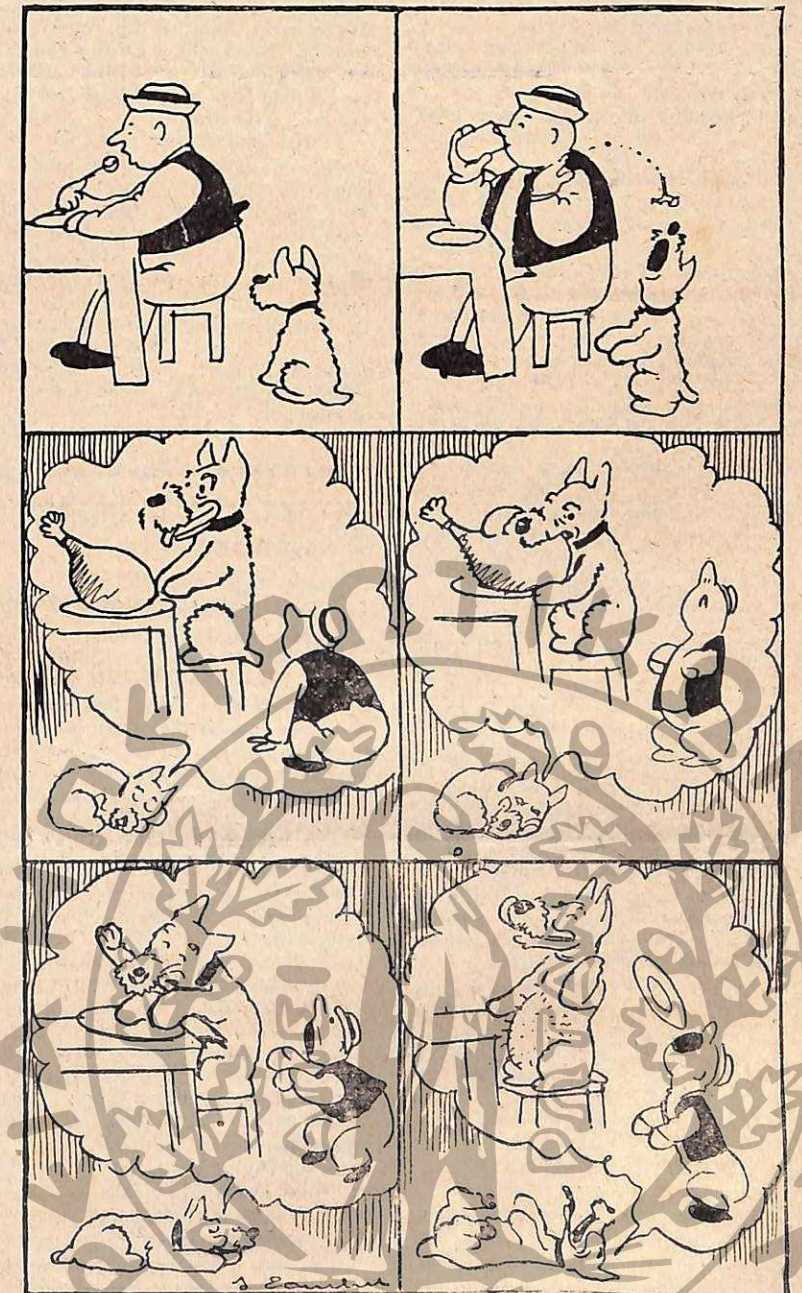
— Μὰ ναί! οἱ Ἀρχές μποροῦν νὰ κάμουν ὅ,τι δὲν μπορεῖ ἓνας ἰδιώτης. Μποροῦν ἀκόμα καὶ νὰ τὸν βασανίσουν γιὰ νὰ μαρτυρήσῃ.

— Φυσικά!

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Πρωτότερα, ὁ κύριος τοῦ Ἀζόο ἔφαγε κ' ἤπιε καὶ δὲν ἔδωσε στὸν καϊμένο τὸ σκύλ' του παρὰ ἓνα κομματάκι. Τώρα ὁ Ἀζόο βλέπει στὸν ὕπνῳ πῶς εἶναι ὁ κύριός του καὶ πῶς ὁ κύριός του εἶναι σκύλος του, καὶ τοῦ ἀνταποδίδει τὰ ἴδια καὶ... χειρότερα. Τί γλυκὸ ὄνειρο!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΦΙΛΙΑ

Γουργοπερνά από δίπλα μου και φεύγει
[τ' άγριοκαίρι,
Μά ένας Θεός με σκέπασε με το σεπτό
[του χέρι
Και δεν σαρώθηκα ποτέ μου.
Δεν τόχω νιώσει το πικρό της όρφα-
[νιάς μαράζι
Κι' ή χειμωνιά δε με πειράζει.
Δεν τόν γνωρίζω τόν ψυχρόν άνασασμό
[του άνέμου.

Μέσα στα ρόδα δε θα βρή; τη χιονίνη
[όμορφιά μου,
Τά βρύα, τ' άγριοχόρταρα, πάντα έχω
[συντροφιά μου
Και τούς μιλώ και μου μιλούν.
Διαβάτες με σικμώνουνε και σκύβουν
[στην καρδιά μου
Λίγη νά πάρουν ευωδιά μου,
Διαβάτες άλλοι, αδιάφοροι με βλέπουν
[και περνούν.

Είμαι το χάδι τ' άλαφρό, τό τρυφερό,
[τ' όρωτο,
Είμαι τραγούδι άργό, παλιό, πανάρχαιο
[ια και νέο,
Ποιός έχει πει πως έχω οβύσει;
"Ω πλανημένοι! "Ας ξέρατε νάρθητε
[πίο σιμά μου,
Κι' έσεις πού λέτε τόνόμια μου.
Χωρίς νά μ' έχετε γνωρίσει!

Έσεις, πού σάς περιμένα κι' ακόμη σάς
[προμένω
Μήν τόν θαρρείτε τόν δικό μου δρόμο
[μακροσμένο
Κι' έλάτε πιά τη μέρα έσοτή.
Έσεις; πού μ' άγνοια έσπρώξατε τό
[χέρι μου μιάν ώρα
Χαρήτε τά σερνά μου δώρα
Και πάρτε απ' όλα μου τά πλούτη.

Είμ' ή φωλιά ή άπέραντη, ή άχάλαστη,
[ή αιώνια
Είμ' ή άγκαλιά, ή δροσιά, ή στοργή
[κι' ή άστέρευτη συμπόνια
Καίμους πατώ κι' άγοδιαβαίνω,
Γ'ίνομαι χέρι: τίς πληγές περνά άπαλά
[και κλείνω
Σωπάω κάθε θρήνο.
Μήν τόν θαρρείτε τό δικό μου δρόμο
[μακροσμένο ...
Ποιγνιπέσσα [Α]

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΒΡΟΧΗ

— Καλέ τί βροχή, τί θεομηνία είν'
αυτή; Δες και είναι Δεκέμβριος. Έκει
πού καθόμουναι και διάβαζα Διάπλαση,
ξαφνικά συννεφιάζει ο ούρανός, χάνει
τήν ώραία του γλύκα, γιατί τά σύννε-
φα αδιάκριτα τόν σκεπάζουν και παίρ-
ναι μιά άγρια μεγαλοπρέπεια.
Σηκώνεται ένας άέρας, ένας άνεμο-
σπρόβιλος πού παρασύρει ό, τι βρει στο
διάβα του, τά παραθυρόφυλλα κλεί-

νουν με όργή και εϋθύς άνοίγουν όλοι
οί καταρράκτες τ' ούρανού, και πέφτει
βροχή με τό άσπί.

Άστραπές πού φωτίζεται όλο τό δω-
μάτιο, βροντές πού σιούνται τά θεμέ-
λια του σπιτιού και έχει ο Θεός. ...
Δέν φτάνει, όμως ή βροχή, πέφτει και
χαλάει. Έκράτησε περίπου ένα τέταρ-
τό, χοντρό σαν τό ρεβίθι. Πάνε όλα
τά φρούτα! τά καϊμένα τά πορτοκαλά-
κια τά κατέστρεψε.

Τι του χρώταγαν τώρα νά τούς χα-
λάση την ήσυχία! ... Τά φύλλα σκύ-
βουν λέ; και θέλουν νά τά προφυλά-
ξουν στους κόλπους τους, σαν τη μη-
τέρα πού φυλάει τό παιδί της από
όλους τούς κινδύνους, αλλά τό χαλάει
με τό βάρος του τά κάνει νά σκύβουν
πίο πολύ και ν' άφήσουν στέν κίνδυνο
τά τριφερά τους πορτοκαλάκια.

— Πώ! πώ! ... Θεέ μου, πάλι δυνά-
μωσε ή βροχή! ... Μου φαίνεται πως
είναι καιρός γιά. ... σύμπα και γιά
συντροφιά.

Συντεμένη [B]

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

3.—Τυπογραφικά Λάθη

Καθώς θα διαβάσετε αυτό τό φυλ-
λάδιο, θα σταματήσετε, χωρίς άλλο, σε
μερικά μέρη, γιατί δεν θα μπορείτε να
βγάλετε νόημα. "Αν προσέξετε τότε
καλά, θα καταλάβετε πως έγινε τυπο-
γραφικό λάθος, πού άλλοιωσε κάποια
λέξη, και γι' αυτό δεν βγαίνει νόημα,
ή εκείνο πού βγαίνει είναι παράλογο
ή άστείο. Άλήθεια, άρκεί ή άλλαγή,
ή προσθήκη ή παράλειψη κι' ενός μόνο
γράμματος γιά νά κάμω μιά φράση
άγνορηστη, ακατάληπτη, παράλογη ή
γελοία. Π: χ: «τά βάθη, είναι γιά τούς
άνθρώπους». Αυτό δεν λέει τίποτα.
Και πρέπει νά μαντέψω κανέναν πως ο
συγγραφέας έλεγε «τά λάθη είναι γιά
τούς ανθρώπους», κι' ο τυπογράφος,
από παραδρομή, αντί γιά λ έβαλε β

Τέτοια τυπογραφικά λάθη άφησα
άδιωχτά όκτα. Είναι στις πρώτες
έξι σελίδες και πρέπει τώρα νά τά βρή-
τε και νά τά διορθώσετε. Και νά πως θα
τά σημειώσετε στην άπάντησή σας: «Στη
σελίδα δέινα, στήλη α', στίχος (άράδι)
13, αντί βάθη θέλει λάθη. Στη σελίδα
τάδε, στήλη γ', στίχος 40, αντί ψητός
θέλει ψηλός» και ούτω καθεξής. "Αν
βρήτε και τό όκτώ λάθη, τόσο τό κα-
λύτερο. Άλλά και λιγώτερα, δεν πε-
ράζει. Θα πάρεη Πρώτο Βραβείο όποιος
βρή όσάτα, όρθά, τά περισσότερα. Κι'
οί άλλοι Δεύτερο, Τρίτο, "Επαινο κτλ.
κατά σειράν έπιτυχίας.

Στό φυλλάδιο αυτό μπορεί νά βρήτε
κι' άλλα τυπογραφικά λάθη, τυχαία,

πού διέφυγαν τό διορθωτή, μιά πού μαν-
τεύονται πολύ εύκολα, γιατί δεν άλ-
λούνουν τό νόημα με μιάν άλλη, αταί-
ριαστη λέξη, παρ' άπλώς χαλούν μιά
λέξη σέ τρόπο πού φαίνεται άμέσως.
Π. χ. ήμια ίδιητε πουθενά θόρα, θα κα-
ταλάβετε άμέσως πως είναι λάθος αντί
θόρα ή θήρα, γιατί λέξη θόρα δεν ύ-
πάρχει. Έπίσης τά δδξα, αλλά, δειός,
δρι, μύβα κτλ. είναι όλοφάνερο πως
λένε δόξα, αλλά, θειός, δχι, μύα. Τέ-
τοια λάθη, όσα κι' άν βρήτε δεν θα τά
σημειώσετε. Θα περιορισθίτε μόνο σ'
έκείνα πού έμειναν ξεπίτηδες, γιατί άλ-
λάζουν τό νόημα και μαντεύονται κά-
πως δύσκολα.

Σημειώστε ακόμη και τοϋτο: ή λαν-
θασμένη λέξη από την όρθή μόνο κατά
ένα γράμμα διαφέρει. Π. χ. τόνος-φόνος,
τόνος-όνος, τόνος-τόνος (όπου άλλα-
ζει, παραλείπεται ή προστίθεται μόνο
ένα γράμμα) όχι όμως και γάμος-άμνός
ή χνούδι-φλούδι ή πάχνη-δάφνη.

4.—Ζωγραφική

"Όσοι ζωγραφίζετε—μιά και όσοι δεν
ζωγραφίζετε—θα μου κάμειτε ένα σκί-
τσο από την ιστορία του «Μπάριπα-
Μακροπόδη» με τόν άπλό, τόν παιδιά-
τικο τρόπο πού τά έκανε στα γράμμα-
τά της κι' ή Γιούντιν. (Γι' αυτό είπα
«κι' όσοι δεν ζωγραφίζετε»—ποιός δεν
ξέρει νά ζωγραφίξη έτσι;) Διαλέξτε
λοιπόν όποια σκηνή θέλετε, πού νά
μή την έχει ζωγραφίση ή Γιούντιν, και
ζωγραφίστε τη σε: ... νά σάς ιδώ.

Άλήθεια, ο τρόπος αυτός είναι πολύ
εύκολος. Μά τό αποτέλεσμα καμιά
φορά είναι θαυμάσιο. Βλέπετε ένα σκί-
τσο καμωμένο από παιδί, πού δεν ξέ-
ρει ζωγραφίση—ή από ένα πού ξέρει,
άλλά μιμείται τόν παιδικό τρόπο—κι'
όμως έχει τόση έκφραση, τόση χάρη,
τόσο χιούμορ, πού θαυμάζει. Κι' ίσα
ίσα, από τά σκίτσα πού θα λάβω, θα
βραβεύσω κι' εγώ και θα δημοσιεύσω
τά έκφραστικώτερα και τά άστειότερα.

Τό σκίτσο σας πρέπει νά τό κάμειτε
σε κοινό άσπρο χαρτί, με πέννα και με
κοινό μαύρο ή σινικό μελάνι. Τό μέγε-
θος είναι αδιάφορο. Καλύτερα όμως νά
είναι άπάνω-κάτω όσο και τό σκίτσο
του «Μπάριπα Μακροπόδη».

Κοινοί όροι: Στό 340 φυλλάδιο, ο-
που προκηρύχθηκαν άλλοι δύο—"Αστείο
"Ανέκδοτο και "Επανόρθωσις Στίχων—
θα ίδιητε τούς όρους πού είναι κοινοί
γιά όλους αυτούς τούς Έκτακτους Δια-
γωνισμούς. Παρέλεια μόνο νά ση-
μειώσω εκεί πως σ' όλους ή δήλωση
της ήλικίας είναι άπαραίτητη, και πως
τά Βραβεία θα είναι τάπονεμόμενα
στους Μικρούς Διαγωνισμούς, όπως τά
δρίζει ο "Όδηγός στο κεφάλαιο περί
Βραβείων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 δόδος Εϋριπίδου
την 5 Αυγούστου 1936

Ε' ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τήν έρχομένη Πέμπτη, ο Ραδιοφωνικός
Σταθμός του Μπάρυ θα προκηρύξη νέο Δι-
γωνισμό γιά τά παιδιά με τό εξής θέμα:

Σέ ποιο άγώνισμα θ' ήθελες νάνα-
δειχθής "Ολυμπιονίκης, και γιατί;
Έκταση 400 λέξεις. Προθεσμία: 10
'Οκτωβρίου.

Οι άλλοι όροι είναι οι ίδιοι με τούς ο-
ρους των προηγούμενων Ραδιοφωνικών Δια-
γωνισμών. Οι άπάντησεις δηλαδή θα στα-
λούν σέ μένα θα κριθούν στο γραφείο μου
από Έπιτροπή συνεργατών μου υπό την
προεδρεία του άκαδημαϊκού κ. Γρ. Ξενοπού-
λου (Φαίδωνος) τάποτελάματα με την κα-
λύτερη άπάντηση θα έκπεμφθούν από τό
Σταθμό του Μπάρυ και θα δημοσιευθούν
κατόπι και στη «Διάπλασι» και σ' όσους
θα βραβευσθούν και θα έπαινεθούν ο Σταθ-
μός θα στείλη τά εξής δώρα: 1 χρυσόστο-
μό «Διαπλάσεως» (Α' Βραβείο) μιά χρυ-
σόδετη «Αδελφούλα μου» (Β' Βραβείο)
και από ένα Λεύκιωμα με εικόνας της Γ.
ταλίας (Α', Β' και Γ' "Επαινος).

Έμπρός λοιπόν! Τό θέμα είναι επίαι-
ρο και ώραίο. Καί μπορούν νάπαντήσουν
δωραζόν όλοι: συνδρομηταί και μή, με ψευ-
δώνυμο και χωρίς ψευδώνυμο. (Στην άπάν-
τηση όμως, κι' οι ψευδωνυμοί πρέπει
νά σημειώνουν και τόνόμια τους, και όλοι
έν γένει τη διεύθυνσή τους καθαρά).

Σέ συγχάρω, Άγγουρολογιώτατε, γιά
τό βαθμό και τό βραβείο. Είπα και στο
προηγούμενο πόσο χάρηκα γιά την έπίδοση
αυτή των παιδιών μου στην πόλη σας.
"Όσο γιά τό Πένταθλο, τά έπιχειρήματά
σου είναι πολύ σπουδαία κι' άποφάσιμα,
πριν τό καταργήσω όριστικώς, νά τό δοκι-
μάσω άλλη μιά φορά, άλλ' άργότερα. "Ο
τρέχων Διαγωνισμός των Πνευματικών
Λυσόχαρτο θα γίνη όπως πάντα, κι' άμα τε-
λειώση αυτός, θάρχω να δημοσιεύω από
τίς σκόρπιες Άσκήσεις πού λαβάνω τώ-
ρα. Λυσόχαρτο έστειλα.

Πολύ λυπήθηκα, Ρόζα Λίνα, πού αρ-
ρώστησες τόσο βαριά. Πάλι καλά όμως
πού πρόφθασες νά δώσης έξετάσεις και
πύ άπλάσεις ήσυχα τό καλοκαίρι σου στο
τώρα περνάς ήσυχα τό καλοκαίρι σου στο
βασίλειο αυτό χωριό του Βοσπόρου, όπου
μαγευτικά αυτό χωριό τό Βοσπόρου, όπου
βασίλειο θανάλαβες όλοτελώς. Νά μήν
κουράζεσαι μόνο, άπό είσαι ακόμη άδυ-
νατη. Τό φινόπωρο πάλι, πού θα είσαι
καλά δυναμωμένη, ξαναρχίσεις.

Περαιστικά και σέ σένα, Γωνία. Με
συγκίνησε τό γράμμα σου όπου μου λες
την τόση σου άγάπη και με βεβαιώνεις πως
θα τό διαβίω με τη σειρά του. Φυσικά,
ούτε άν είναι καλό, μπορεί νά πεταχθί στο
κλάδι, ούτε άν δεν είναι, νά έγκριθί. "Ο-
στε έλπίζω και περιμένω.

Νά σου πω, Νινέττα, άν μελετάς πιά-
νο 4—5 ώρες την ήμέρα, γιά καλοκαίρι
είναι πολύ άρκετό. Διαβάς λίγο τίς άλλες
σου ώρες, διασκεδάς και κοιμώ. Χαίρω
πολύ γιά την αίσια άφιξη της Μόννας
Βάννας και της Άφροκίνας πού τίς χαι-
ρετώ και περιμένω νά τίς ξαναϊδω τό Σε-
πτέμβρη. Άλήθεια, δεν άπάντησα σέ γράμ-
ματά σου, ούτε με λίγα λόγια; Άδύνατο!
Θά σου διέφυγε καμιά άπάντησή μου.

Θά είδες, Άρίστε, την έγκριση του
ψευδωνύμου σου πού έλπιζω νά τό τιμή-
σας. ... Έλαβα και τά δύο σου κομμάτια
γιά τη Σελίδα. Ένα μόνο έπρεπε νά στεί-
λεις, άλλ' άς είναι, άπό δεν ήθελες, θα
τό άριστα και σ' εύχαριστώ γιά τά καλά,

τά στοργικά λόγια. Γιά την έπιτυχία σου
στο Γυμνάσιο δεν έχω καμιά άμφιβολία.

Μέ χαρά, Άδοτάσση, διάβασα τό με-
γάλο σου γράμμα πού με πληροφορήσε γιά
την τωρινή σου ζωή. Πόσο θα σέ διασκε-
δάξω, άλήθεια, ή άλληλογραφία αυτή πού
έχεις με τόσες καλές Διαπλάσεις. Και
στο ψηλό βουνό πού θά πξς, τί ώραίο κα-
λοκαίρι θα περάσας. Ναι, νά μου γράψης
από και είσαι και νά μου στέλνης λίγη
δροσιά με τά γράμματά σου. Έδω κάνει
τόση ζέση! Πολλούς χαιρετισμούς στην
αξέσχητή μας Άνθομένη Δεμονιά κι'
από μένα κι' από τόν κ. Φαίδωνα, πού
και σένα σ' εύχαριστεί γιά τά καλά
λόγια.

Εύγες, Άγνό Μενεξεδάκι, πού προβι-
δάσθηκες στην Δ', άλλα έχεις καιρό νά
μεγαλογλήσας πού τελειώνεις τό σχολείο,
άπό και είσαι και μνήτρια ακόμη τρία χρό-
νια. Με συγκίνησαν πολύ όσα γράφεις γιά
τόν περιορισμό των σελίδων μου. "Όστερα
γέλασα και μ' έκείνο τό «έπισοδιόκι». Μά
δεν είχες ιδεί στο προηγούμενο φυλλά-
διο τη δήλωσή μου πως από τό έπόμενο
θα έδωνα όκτασέλιση; Έλπίζω νά μου
γράψης κι' από την έσοχή όπου είσαι
τώρα.

Δεν θυμώμαι τώρα, Μερεντές, άλλ'
άπό δημοσιεύθηκε ή Άγγελία σου, και
τό γράμμα σου θα έλαβα και τό διήγημά
σου, πού άσφαλώς περιέμειν τη σειρά του
νά τό διαβάσω και νά σου πω. Πάντως
έκαμες καλά πού μου ξαναγράψες, κι' έτσι,

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν
τη συνδρομή τους νά τη στείλουν
το γρηγορώτερο. "Ας έχουν υπ'
όψει τους, ότι οι συνδρομές αυ-
τές είναι οι μόνες μου πόρους ή
καθυστέρηση έπομένως δυσκο-
λεύει πολύ τό έργο μου πού ά-
παιτεί όχι μόνο μεγάλους κό-
πους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

Όταν έχω νά μου πξς κάτι, νά μου γρά-
ψης κι' άς μή σου έχω άπάντηση στο
προηγούμενο. Σέ συγχάρω γιά τό βαθμό
σου, είναι άρκετά καλός, και τό χρόνον
βέβαια θα είναι καλύτερος. Τώρα περιμένω
γράμμα σου από την Κέρκυρα, πού φαν-
τάζομαι τί ώραία θα περάσας. Και φίλη-
σέ μου τη διδυμή άδελφούλα σου, πού πε-
ριμένω νά μου γράψη κι' αυτή.

Ού, τί έχει νά γίνη. Ταιγανοπούλα
της Έρίσσου, στο νησί πού θα μαζεψήτε
δεκατέσσερα πρωτόξεδεφα! Ναι, όσα δεν
είναι Διαπλάσπουλα, κοίταξέ νά τά κά-
νεις. Γιά Α' Γυμνασίου πολύ καλός ο βαθ-
μός σου. Έλαβα και τό κομμάτι σου πού
θα τό διαβίω με τη σειρά του. Φυσικά,
ούτε άν είναι καλό, μπορεί νά πεταχθί στο
κλάδι, ούτε άν δεν είναι, νά έγκριθί. "Ο-
στε έλπίζω και περιμένω.

Νά σου πω, Νινέττα, άν μελετάς πιά-
νο 4—5 ώρες την ήμέρα, γιά καλοκαίρι
είναι πολύ άρκετό. Διαβάς λίγο τίς άλλες
σου ώρες, διασκεδάς και κοιμώ. Χαίρω
πολύ γιά την αίσια άφιξη της Μόννας
Βάννας και της Άφροκίνας πού τίς χαι-
ρετώ και περιμένω νά τίς ξαναϊδω τό Σε-
πτέμβρη. Άλήθεια, δεν άπάντησα σέ γράμ-
ματά σου, ούτε με λίγα λόγια; Άδύνατο!
Θά σου διέφυγε καμιά άπάντησή μου.

Θά είδες, Άρίστε, την έγκριση του
ψευδωνύμου σου πού έλπιζω νά τό τιμή-
σας. ... Έλαβα και τά δύο σου κομμάτια
γιά τη Σελίδα. Ένα μόνο έπρεπε νά στεί-
λεις, άλλ' άς είναι, άπό δεν ήθελες, θα
τό άριστα και σ' εύχαριστώ γιά τά καλά,

τά διαβάσω με τη σειρά τους και θα σου
πω. Τό νά γράφης πράγματα από τη ζωή
σου, είναι μιά πολύ καλή ιδέα. Πάντα
αισθάνεται κι' άποδίσει κανείς καλύτερα
έκείνα πού έζησε ο ίδιος. Κι' είναι τόσο
πολλά αυτά! Πηγή έμπνεύσεως άέναντη.
Τό «Ταξίδι» του Ψυχάρη έπρεπε νά τό
διαβάσας, είναι ένα βιβλίο ιστορικό. Άλλά
πολλές απ' αυτές τίς «καινοτομίες» πού
βλέπεις εκεί, δεν τίς παραδέχθηκαν οι κα-
τοπικοί δημοτικιστές και σχεδόν κανένας
δεν γράφει σήμερα Έβρώπη, άφτός κτλ.
Πολύ ώραία κι' ή περιγραφή της εκ-
δρομής.

Μέ χαρά, Δεπτή Καρδούλα, διάβασα
γράμμα σου ύστερ' από τόσον καιρό. Ναι,
πάντα προτιμώτερη ή ειλικρινία κι' ή α-
λήθεια. Φυσικά, δεν μπορεί κανείς νά λή-
ξοένα την άλήθεια όμή κι' άπερίφραστη.
Υπάρχουν πολλές περιστάσεις πού τόν ο-
πορεύουν νάποσιωπήσας, νά συγκαλύψης,
νά μετριάσας, «νά χρυσώσας τό χάπι» όπως
λένε οι Γάλλοι («dorer la pillule»), κά-
ποτε μάλιστα, από εύγένεια, από καλωσύ-
νη, από οίκτο, νά πξ και κανένα ψεμα-
τάκι. Άλλά γενικά, ο άνθρωπος πρέπει
νά είναι ειλικρινής, φιλολήθης. Πολύ ι-
κανοποιητικός ο βαθμός σου (9 2/3) και δεν
μπορώ νά μή τό άναφέρω. Έννοια σου
και κανένας δεν θα πξ πως μου τόν έγρα-
ψες «γιά έπίδειξη».

Σ' άλλους δεν έχω τόπο νάπαντήσω σή-
μερα. Πλήθος γράμματα φύλαξα γιά την
Άλληλογραφία τού έπομένου. Και παρα-
καλώ όσους μου έγραψαν νά κάμουν υπο-
μονή.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Γαλανή Νεράϊ-
δα, κ. (βρέστε με), Ντέκετιβ Χ-9, ά.
(...). Έλγα, κ. (ΤΠ). Μπάχ, ά. (ΓΜ).
Πρίγκιπ Ιωάννης, ά. (;). Τραγουδι-
στής, ά. (ΣΚ). Ρέα, κ. (ΜΜ). Πράσι-
νο Χαβιάρι, ά. (ΔΜ). Παιχνιδάρα κ.
(ΑΟ—Έτσι μόνον είναι καλύτερα).
Παίδι της Κίνας, ά. (ΕΓ).

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους
της: Χαράν Σακελλαροπούλου (άραία!
εύχομαι καλή έπιτυχία και στις έξετάσεις
του πιάνου και στις εισαγωγικές γιά τό
Γυμνάσιο) έστειλα λυσόχαρτο και "Οδηγό
όχι, γιά τη συμμετοχή σούς διαγωνισμούς
τό ψευδώνυμο δεν είναι άπαραίτητο μόνο
πού όσοι δεν έχουν, πληρώνουν ένα μικρό
δικαίωμα συμμετοχής) Δημήτρη Κου-
σενάκη (ή άφηνήσας σου, άν ήταν πιά
καλή, θα δημοσιεύταν στη Σελίδα) αλλά
σ' αυτήν δημοσιεύουν μόνο όσοι έχουν έγ-
κεκρημένο ψευδώνυμο) Διονυσιογνώστη
(έλαβα όλα όσα συνώδευσαν τό σύντεμο
γράμμα σου βρέσκα πολύ καλή την έκλο-
γή της έπιστήμης) Πικροδάφνη (πολύ
μ' εύχαρίστησε τό γραμματάκι σου προ-
πάντων με την άναγγελία του βαθμού σου,
πού τόν βρήκα πολύ ικανοποιητικό άπό
ήσουν άδύνατη στά μαθηματικά και μόνο
στό τέλος κατάφερες νά τά μάθης) στις
Σπέτσες έλπίζω νά τά περνάς ώραία) σου
έστειλα λυσόχαρτο) Ξανθόν Ναύαρχον
(πραγματικώς, ή ελληνική σημαία τιμή-
θηκε πολύ στός "Ολυμπιακούς του Βερολί-
νου) εγώ έλπίζω πολύ νά έχωμε και κα-
νέναν έλληνα "Ολυμπιονίκη και θα χαρώ
περισσότερο άν θα είναι ή δ. Δανιή, πα-
λιά Διαπλάσπουλα κι' ή μόνη Έλληνίδα
πού λαβαίνει μέρος σούς "Ολυμπιακούς)
Γολιάδ (θα τό διαβάσω με τη σειρά του
και θα σου πω) Έκαμα και τη διεύθυνση
του στίχου) νά ιδώμε, έλπίζω πως θάναι
καλό) δεν έλαβες τά φύλλα 19—23: πώς

γίνεται; από δω στέλνονται τακτικώ-
τατα) Μαῦρο Διαμάντι (θα είδες την
ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου σου· χαίρω πολὺ
ποῦ ἀποφάσεις νὰ μῆγες καὶ στὴν κίνηση,
ἔτσι καὶ ὕστερ' ἀπὸ τρία χρόνια πού με
παίρνεις· καὶ τετράδιο Μ. Μυστικῶν τι-
μᾶται δρ. 1,20 καὶ τεχυδρομικῶς ἀπο-
σταλλόμενον στὸ ἐσωτερικὸ δρ. 1,30)
Τζιτζιφιόγκαν, Πρίγκιπα Σερνίν κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβες μετὰ τὴν 25
Ἰουλίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 279ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
8 Ὀκτωβρίου

414. Δεξιόγραφος

Θεοῦ με μάντη μυθικὴ
Κοντά-κοντά τοποθετῶ
Καὶ ἡρωϊκὸ Σπαρατιάτη
Σὰς κάνω στρατηλάτη.

Περσεύς

415. Συλλαβόγραφος

Φρουτὰ ὠραία στὸ τραπέζι,
Ἄν ὁ λύτης πιάνει παιζή,
Γιὰ νὰ τάχουμε θάρσση
Δυὸ νοτίτσες νὰ συνδέση.

Γαρυφαλο

416. Μεταγραμματισμός

Κράτος τῆς Ἀμερικῆς,
Ἄν τοῦ ἀντικαταστήσης
Τάχικὸ μόνον, μπορεῖς
Τώρα νὰ φυλλομετρήσης.

Πόλις τῶν Ὀνείρων

417. Αἵνιγμα

Χωρὶς καμμιὰ μεταβολή,
Δυὸ πράγματα σημαίνω:
Στὸ στόμα μέσα μένω,
Καὶ ψάρι νόστιμο πολὺ.

Σπίθα

418. Ψαροκόκκαλον

* * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ
γραμμάτων οὕτως ὥστε νάναγινώσκων-
ται ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειρὰν: Αὐτοκράτωρ
τῆς Ρώμης, ποιητὴς ἔθνομάρτυς, μυ-
στήριον, μικρὰ διδασκτικὴ ἱστορία, ὥρα
τοῦ ἔτους, εὖοισμον ἄνθος, τὸ βασιλεῖον
τῶν δένδρων, καρπός.

Βεδουίνος

419. Κρυπτογραφικὸν

12345654 = Αἰγυπτία θεοῦ
245654 = Ἀλλή αἰγυπτία θεοῦ
3524 = Πᾶς ἄνθρωπος, ἐκτὸς τοῦ
424 = Ἀντωνιμία [πρώτου
5454 = Ἀλλή αἰγυπτία θεοῦ
6234 = Κίνησις ὕδατος.

Κλέφτης τοῦ 21

420 424. Μαγικὸν Μέλος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς
ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς
μέλους, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχημα-
τισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

μέν, Γὰδ, αὐτός, Παξινός, αὐτοτελής.
Θάλας Βλαστός

425. Ἀκροστιχίς

Τὰ τελικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον
θεόν:

1, Εὐρωπαϊκὴ ὁροσειρά· 2, Ὡρα τοῦ
ἔτους· 3, Ὀμηρικὴ δριττὴ· βασιλισσα·
4, Περίφημος ἀρχαῖος ἀρχιτέκτων.
Μικρὸς Σπυδαστής

426. Γόρφος

	ααα	αααααα	ααα
π	α	α	α
Τ	α	α	θ' α Τ
θ	α	α	α
	ααα	ααα	ααα

Βοσκαρεῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 21

236. Εἰρηνικὸς (Εἰρήνη, Κω.).—237.
Οὐκρανία (οὐ, κρδ, ντ, α).—238. Ὀ-
φης-Ὀβίς.—239. ΓΑΑΛΙΑ (Γερμανία,
Ἰσπανία, Ὀλλανδία, Ἰταλία, Νορ-
βηγία, Σουηδία).

240. Υ
X A M
I A I A S
I O A N N H S
E Γ K P A T E I A
εἶναι τοποθετημένοι εἰς τὴν βιβλιοθή-
κην πλάι-πλάι, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐνὸς καὶ
τὸ τέλος τοῦ ἄλλου ἐφάπτονται.—
242-246. Διὰ τοῦ ΣΙ: σιαγών, σέλος,
Ἀσία (ἡ σιμά), σιωπή, κρῖσις.—247.
ΒΡΑΪΔΙΑΝΑ (Β-έλος, Ρ ὥμη, Ἀ-
ρα, Ἰ-σος, Ἀ-άκων, Ἰ-αμ, Ἀ-κόμη,
Ν-οὺς, Ἀ-τροπος).—248. Ὁ σκοπὸς
ἀγιάζει τὴν μέση.—249. Τὸ δις ἑξαμαρ-
τεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ (τὸ δις, ἐξ α,
Μαρτίνου κ' Ἀνδρος, σ' οφ ου).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΣ'—538]

Προσοχή! Ὁ [ΛΣ'—336] Διαγωνι-
σμός μου παρατείνεται ἐπὶ μῆνα
στὴν ἴδια Δ/ση. Περιμένω ἀπὸ δλους δλες.
Κλέφτης τοῦ 21

[ΛΣ'—539]

Α τρῶμτε Διαπλάσσαι, «Qui trop
embrasse mal étirent» Μὰς δι:
οὔτε ἡ Δευκὴ εἶναι ἡ Μύρις, οὔτε ὁ
Συριανὸς λέγεται Ἀφεντουλῆς (Διάπλ.
βεβαιότατα).
ΣΥΡΙΑΝΟΣ, ΔΕΥΚΗ

[ΛΣ'—540]

Κωσταντίνε IB', γιατί αὐτὴ ἡ σιωπή;
Δευκὴ, Φίλημα Σκιᾶς

[ΛΣ'—541]

Α γράμπελη, ποῖά ἡ Δ/σίς σου; Ἠλθα
καὶ δὲν σὲ βρῆκα. Μαίρη

[ΛΣ'—542]

Ρόζα Αἶνα, περαστικά σου. Τώρα πι-
στεύωμαι νάσαι ἐλότεια καλά.
Ἐβελίνα, Κοντέσσα Μαρίτσα

[ΛΣ'—543]

Προκηρύσσω διδραχμὸν μηνιαῖο Δια-
γωνισμὸν τοπείων. Βραβεῖα: Α') Ἐ-
κλεκτὰ Διηγήματα, Β'), Δευκὼμα ἡθο-
ποιῶν. Δύνανται νὰ λάβουν μέρος καὶ ἁ-
δέλφια καὶ φίλοι Διαπλάσσευλων Δ/σις:
Παναγιώτην Πολυχρονόπουλον, Πορταριά
Βόλου
Κύριος τοῦ Ντάνοιγκ

[ΛΣ'—544]

Α γαπητὰ Διαπλάσσευλα, ἀλληλογρα-
φῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ Δ/σις:
ἄνω.
Κύριος τοῦ Ντάνοιγκ

[ΛΣ'—545]

Α στόχαστη, Τσιγγάνα, νὰ περιμένω
ὕποστηρίξη καὶ ἀπ' τίς φίλες σὰς!;
Κύριος τοῦ Ντάνοιγκ

[ΛΣ'—546]

Προκηρύσσω μηνιαῖον τριδραχμὸν δια-
γωνισμὸν τοπείων. Περιμένω ἀπ' ὁ-
λους. Βραβεύονται τρεῖς. Δῶρα: Α') Ἐ-
να κονδυλοφόρον διαρκείας. Β') Μικρὴ
συλλογὴ γραμματοσῆμων, ὁ Γ') Μία ἑστρα.
Γράψατε (ΛΣ'—213).
Ἀργίμι

[ΛΣ'—547]

Εὐτυχία, εὐχαρίστω, ἀλληλογραφεῖς.
Γράφατε πρώτη (ΛΣ'—213). Μαῦρε
Καβαλλάρη, ἀλληλογραφεῖς; Ἀργίμι

[ΛΣ'—548]

Μόξαρε, θέλω τὴν Δ/σιν σου, καὶ νὰ
μὴν ξανακάνης ἀναδημοσίευση.

Πειρακτῆριο

[ΛΣ'—549]

Μπαίνοντας στὸν Διαπλάσσομο χαί-
ρετὸ δλους ες. Πειρακτῆριο

[ΛΣ'—550]

Ελπιδοφόρε, δὲν θὰ χαρῆς τὸ ψευδῶ-
νυμό σου: Ἐλπιδοφόρος=Κρομμυδά-
κη.

[ΛΣ'—551]

Αποκαλύψεις; Δύο Ἀμφοτέροι=Ἡπει-
ρωτόπουλο καὶ Χριστοῦθης Δαίμων=
Σούσης καὶ Δημόπουλος. Ἰππότης τῆς
Ἄρτας=Ἰωάνν. Τσοῦταινος. Μιχαῖλ Κο-
μνηνός=Εἰσοτ. Πατσαλιᾶς. Βαρώνος=
Ἀναστ. Ματσούκας. Ξαντιμένη=Ἀλίκη
Κίντα. Συριανός=Κωνσταντίνος. Μπο-
λυ=Κωντοῦρη. Μόγγλες=Πολλάτος. Κό-
κινος Γάϊδαρος=Μοῦτσος. Αουλούκα=Κο-
λομπίρη. Χιωτοπούλα=Παντελάκη. Εὐχά-
ριστος Τύραννος=Γουλιανδρῆς. Τζοκόντα=
Καραγιαννοπούλου. Κοντέσα Μαρίτσα=
Ἀποστολοπούλου. Αἰγλή=Μαγκαφά. Χε-
λιδονάκι=Χαντζηζουλή. Τρελλοκρίτισο=
Παπαγιαννάκη. Ἀφριμζο Κῶμα=Φωτί-
δου. Καπετάνισα Χαντζίνα=Μαλίνου. Μι-
κρὴ Ἀεροπόρος, Οὐάλλα, Ἡρώ, Πεταλου-
δίτσα (οἱ καίμενες οἱ ἀδελφούλες) παρα-
δοθῆτε! Διαπλάσσευλα τρέμτε!

Χιμαϊρικὸς

[ΛΣ'—552]

Α τρῶμτε Διαπλάσσαι, τζίφος! Δὲν
ὀνομάζομαι Γεωργαλᾶ (Διαπλ. βε-
βαιῶνται). Σίρλεῦ

[ΛΣ'—553]

Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ (ΛΣ'—252).
Βραβεῖα: α') Νινούλα. β') Λευκή.
γ') Ζακυνθινούλα. Λοιποὺς εὐχαρίστω.

[ΛΣ'—554]

Βιολέττα, στὰ γενέθλιά σου δέξου τὴς
θερμὲς εὐχούλες μου.

[ΛΣ'—555]

Αρσενικός Νο 7, γιατί δὲν ἐρχομαι
στὸν Ἄλιμο;—Πλωτάρχη, ὁ Γελα-
στός Ὑπολογαγός ἐσώπαος λόγῳ... φαί-
νεται Ἀς συμμαχήσουμε. Τὰ συγχαρη-
τήριά μου γιὰ τὴν ἐπιτυχία σὲς ἐξέτα-
σεις τοῦ Πλωτάρχη, Ἡλιόλουστη, Φαου-
στίνα—Κυκλαμιά, γιατί δὲν μὰς γράφεις;
μὴπως ἐπειδὴ πῆγες στὸ λουτράκι δὲν μὰς
καταδέχεται;—Ξανθὴ Ναυαρχε, Πλω-
τάρχη, θέλετε νὰ συμμαχήσουμε, νάλλη-
λογραφήσουμε; Εὐθυμὸς Σημαιοφόρος

[ΛΣ'—556]

Κουτοπαρέα, σὰν πολὺ κεφάλι σήκω-
σες. Πρόσεξε, γιατί θὰ σὲ διαλύσω.
Μόνον Ντέκεντιβ σὰν καὶ ἐσὺς ἀποκαλύ-
πτουν ψευδῶνα πού τοὺς λέν ἄλλοι!!!
Διπλωμάτη, σὲ καλὸ σου, γιατί τόση με-
λαγχολία; Δὲν χρειάζεται, παιδί μου...
Γιὸς τοῦ Ἰσκιου

[ΛΣ'—557]

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνηση τῆς Δια-
πλάσεως, χαίρετὸ ὅλα τὰ Διαπλάσο-
πουλα ες, καὶ θέλω ἀπ' ὅλους μίαν μικρὴν
ἐνδειξὴν φιλίας. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσ-
σω Μ. Μυστικὰ καὶ τοπεῖα τῆς πατρίδος
μὲ δλους ες. Ἰδίως ἀπὸ τὴν Ποιγνιπέ-
σα, Γελαστόν Ὑπολογαγόν, Δὸν Ζουάν,
Ντόριαν Γκερέυ καὶ Μόννα Βάννα. Ἐάν
θέλετε στείλετε εἰς τὴν Δ/ση: Τ. Κ. 189,
Λευκωσίαν (Κύπρον) δὲ: Παχιγνιδιάρη